

Notiser

Ett oerhört välkänt, och bedövande djupsinnigt yttrande är det som avslutar Ludwig Wittgensteins bok *Tractatus Logico-Philosophicus*: ”Wovon man nicht spechen kann, darüber muss man schweigen” – eller i svensk översättning (av Anders Wedberg): ”Vad man icke kan tala om, därom måste man tiga”. Denna aforism – nummer 7 i Wittgensteins bok – är verkligen en slutkläm som heter duga, men är den sann? Jag vet inte någong som har ifrågasatt den. Kanske har man tyckt att den är en självklar sanning? Kanske har man rentav tyckt att den är en *analytisk* sanning? Men det kan den knappast vara. Snarare är den väl falsk! Ty den handlar väl just om det om vilket man icke kan tala. Och när Wittgenstein ändå talar om detta, så tiger han ju inte. Alltså *måste* han inte tiga – även om han kanske *borde* ha gjort det. Å andra sidan så talar han ju faktiskt om det man inte kan tala om. Det måste anses som en prestation.

Carl-Göran Heidegren, sociolog och idéhistoriker i Lund, har utgivit en tjock bok (560 sidor) med titeln *Det moderna genombrottet i nordisk universitetsfilosofi 1860–1915*, Daidalos 2004. Christer Hedin, som är professor i religionskunskap och filosofi vid Lärarhögskolan i Stockholm har utgivit en bok som heter *Mänsklig mognad – etik och pedagogik enligt Michel de Montaigne*, HLS Förlag 2004. En annan pedagog, Jannis Garefalakis har utgivit *Paideia – om bildningens historiska rötter*, HSL Förlag 2004.

Medarbetare i detta nummer: *Kristoffer Ahlström* är doktorand i teoretisk filosofi i Göteborg, *Lars Bergström* är redaktör för tidskriften, *Roger Fjellström* är docent i praktisk filosofi i Umeå, *Paulo de Narvaja* är doktorand i praktisk filosofi i Stockholm, *Jonas Nilsson* är forskarassistent i teoretisk filosofi i Umeå, *Jens Johansson* är doktorand i praktisk filosofi i Stockholm, och *Martin Peterson* är universitetslektor i filosofi vid Luleå tekniska universitet.